

Tilbage bliver altsaa kun, hvorvidt en Politiretsundersøgelse af de øvrige Punkter var fornøden. Med Hensyn dertil skal jeg bemærke, at der var tilvejebragt Erklæring fra Listeførerne angaaende alle de paagjældende Tilfælde, og ved denne Betæling vilde Udvalget med største Lethed, hvis det havde indfaldt de originale Valglisten samt Stemmelisterne, kunne have overbevist sig om, at der maaske nok var Uregelmæssigheder tilstede, men at de paagjældende Personer paa Stemmelisten vare identiske med de paa Valglisten opførte. Det er det, som det ogsaa efter det ærede Udvalgs Mening maatte komme an paa. Derfor tror jeg ikke, det havde været fornødent at foranledige en Politiretsundersøgelse. Der vil, som jeg allerede tidligere har bemærket, ganske sikkert ved de allerfleste Valg findes Uregelmæssigheder af lignende Art, som lade sig opklare paa den Maade, jeg har angivet, men af Hensyn til hvilke en saadan Undersøgelse ikke er fornøden. Det kan derfor maaske drage betænkelige Følger efter sig, dersom Udvalget ikke i saadanne Tilfælde i alt Fald først vil gjøre det Forsøg, om det ikke ved at indkalde Valglisten maatte kunne komme til det Resultat, at de Personer, hvis Identitet bestrides, dog ere valgberettigede Mænd og have afgivet deres Stemmer rigtig.

Da Ingen yderligere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Udvalgets Indstilling (se Tillæg B. Sp. 78)

vedtoges uden Afstemning.

Man gik derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af „Forflag til Lov om Tillæg til Lønningen for Embedsmænd og Bestillingsmænd i Finanssaaret 1874—75.“

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2089 ff.)

J. A. Hansen: Naar der ikke bestaar noget almindeligt Tillidsforhold mellem Ministeriet og Thinget, er det selvfølgelig, at man, naar der fra Regjeringens Side forelægges et Lovforslag, først og fremmest maa have sin Opmærksomhed henvendt paa, hvorvidt man af politiske Grunde kan gaa frem ad med Behandlingen deraf eller om man paa Grund af dets særegne Natur maa negte at indlade sig paa en saadan Behandling. Ved at overveie dette Spørgsmaal over for nærværende Lovforslag, er jeg kommen til forskellige Betragtninger, som jeg skal tillade mig at udtale for det høie Thing. Foruden det almindelige Forhold, der findes Sted mellem Ministeriet og Folkethinget, og som maa medføre, at en Sag, som denne, efter sin Natur ikke kan undrages fra ogsaa af politiske Hensyn at vække Opmærksomhed, skal jeg

tillige anføre, at vi her have set, at man netop med Hensyn til den Slags Sager stadig har staaet i en fuldstændig principiel Modsetning til det nuværende Ministerium. Jeg tilligemed flere Medlemmer af Thinget have gjort Vort, da disse Lønningsslove sidst behandledes her, for at faae undersøgt i en parlamentarisk Kommission, hvorvidt Antallet af Medlemmer af vor Embedsstand og Lønningerne for disse Embedsmænd stode i et passende Forhold til hinanden. Jeg har stadig ment og mener endnu i dette Dieblis, at vor Embedsstand er talrigere, end den behøvede at være, og at man derfor ved Bestyrelsen af Statens offentlige Anliggender gennem Embedsstanden vilde kunne indskrænke Embedsmændenes Antal paa forskellige Punkter. Naar dette kunde ske, vilde Lønningernes Størrelse i Forhold dertil ogsaa kunne blive overveiet, idet det synes at være naturligt, at det, at man forlangte mere Arbejde af vore Embedsmænd, ogsaa til Indbyldelse paa Lønningernes Fastsættelse; men denne Undersøgelse blev forhindret og blev forhindret ved vedkommende Ministers ene Stemme; vedkommende Ministers ene Stemme som Folkethingmand gjorde, at vort Forslag om Nedsættelse af en parlamentarisk Kommission blev forkastet. Det er altsaa denne Ministerens eller, jeg tør vel sige Ministeriets, Modstand over for dette Spørgsmaal, der har gjort, at en saadan Undersøgelse, der kunde bringe os paa det Nene med Hensyn til Betragtningen af, hvorvidt vi ikke havde for mange Embedsmænd, er bleven forhindret. Det er muligt, at min Mening er feilagtig; men ved en saadan Undersøgelse vilde det have vist sig, om man i saa Henseende havde haft en vildfarende Mening. Det er imidlertid ogsaa muligt, at en saadan Mening er rigtig, og at det vilde have kunnet oplyses ved en saadan Undersøgelse. Det er altsaa Ministeriets Skyld, at en saadan Undersøgelse ikke blev paabegyndt i Aaret 1870, hvorved vi altsaa nu vilde have kunnet være paa det Nene med Hensyn til dette Spørgsmaal, der er vedblevet at staa imellem os som en bestemt Modsetning. Dernæst skal jeg erindre om, at en Del af Thingets tidligere Medlemmer tillige med mig for nogle Aar siden bleve ubehagelig berørte ved, at man hver Gang, Lovforslagene steg, maatte forhandle paa Rigsdagen om Dyrktstilleg og andre Tillæg til Lønningerne. Behandlingen af disse Sager her i Rigsdagen har stedse været af en mindre behagelig Natur, og Lovgivningsmagten blev derfor endelig enig om at bestemme en vis Del af vore Embedsmænds Lønninger i Sæd, forholdsvis Mere for de lave og Mindre for de høiere, men dog saaledes, at Sædprisernes Stigen og Falden medførte en Stigen og Falden for en Del af vore Embedsmænds Lønninger. Var dette System blevet bibeholdt, tror jeg, at en Del af de Klager, der nu finde Sted, ikke kunne have fundet Sted; vi vilde da jevnt og rolig uden at